

Република Србија
УПРАВНИ СУД
21 У. 1922/14
01.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Жељка Шкорића, председника већа, Павела Јонаша и мр Зорана Рељића, чланова већа, са судским саветником Ксенијом Ивановић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из села ...,, поднетој против туженог Министарства рада, запошљавања и социјалне политике Републике Србије, Одељења за управне послове у области социјалне заштите, ради поништаја решења број: 553-03-01450/2013-10 од 06.12.2013. године, које је исправљено закључком истог органа број: 553-00-01450-1/2013-10 од 18.03.2014. године, чији је правни следбеник Министарство за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Републике Србије, у правној ствари признавања права на додатак за помоћ и негу другог лица, као и увећан додатак за помоћ и негу другог лица, у нејавној седници већа, одржаној дана 01.04.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ ОДБИЈА.

Образложење

Оспореним решењем број: 553-03-01450/2013-10 од 06.12.2013. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиље изјављена против решења Центра за социјални рад за општине Петровац и Жагубица, Одељења у Жагубици, број: 553-20-513/12 од 07.05.2013. године. Закључком истог органа број: 553-00-01450-1/2013-10 од 18.03.2014. године, сходно одредби члана 209. Закона о општем управном поступку, исправљена је грешка у другостепеном решењу број: 553-03-01450/2013-10 од 06.12.2013. године, тако што уместо броја: 553-**03**-01450/2013-10 од 06.12.2013. године, треба да стоји број: 553-**00**-01450/2013-10 од 06.12.2013. године. Ожалбеним решењем број: 553-20-513/12 од 07.05.2013. године, одбијен је, као неоснован, захтев А.А. из ..., за признавање права на додатак за помоћ и негу другог лица, као и увећан додатак за помоћ и негу другог лица.

У тужби поднетој Управном суду, дана 05.02.2014. године, као и поднесцима примљеним у Управном суду, дана 27.02.2014. године и 17.04.2014. године, тужила оспорава законитост решења туженог органа због повреда правила поступка прописаних одредбом члана 235. став 1. у вези одредбе члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку. Ово са разлога, јер је решење донето на основу налаза лекарске комисије, који је споран, с обзиром да тужила није способна за самозбрињавање, има висок ниво аксиозности психотичне генезе, те постоји склоност ка психотичним декомпензацијама фрустрационим ситуацијама, због чега сматра да испуњава услове за признавање права на новчани додатак за помоћ и негу другог лица, као и увећани додатак за помоћ и негу другог лица у смислу одредбе члана 92. и 94. Закона о социјалној заштити. Такође, истиче да Налаз, оцена и мишљење органа вештачења од 29.10.2013. године, није потпуно образложен, те је самим тим нејасан, због чега исти не представља ваљан доказ у смислу одредбе члана 149. Закона о општем управном поступку. Ово посебно, јер се њено здравље битно погоршало, те према природи болести тужила није способна да се сама стара о себи, као ни да одржава личну хигијену, што су битни услови за признавање траженог права. Предлаже да суд тужбу уважи, поништи оспорено решење, као и донесе нови акт како би тужила могла да оствари тражено право по поднетом захтеву.

У одговору на тужбу тужени орган је остао у свему при разлозима из образложења оспореног решења и предложио да суд одбије тужбу, као неосновану.

Управни суд је, у смислу члана 33. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС” бр. 111/09), решио предмет спора без одржавања усмене расправе, сматрајући да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41 став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС” бр. 111/09), оценом оспореног решења, наводи изнетих у тужби, одговора на тужбу и списка ове управне ствари, Управни суд је нашао да тужба није основана.

Одредбом члана 92. Закона о социјалној заштити ("Службени гласник РС" бр. 24/11), прописано је да право на додатак за помоћ и негу другог лица има лице коме је због телесног или сензорног оштећења, интелектуалних потешкоћа или промена у здравственом стању неопходна помоћ и нега другог лица да би задовољило своје основне животне потребе (став 1.), ако то право не може да оствари по другом правном основу (став 2.), односно коме је услед телесног оштећења чула вида које узрокује губитак осећаја светлости са тачном пројекцијом или се вид постиже са корекцијом 0,05, интелектуалних потешкоћа или промена у здравственом стању неопходна помоћ и нега другог лица ради задовољења основних животних потреба и које не може да устане из кревета, да се креће унутар стана без употребе помагала, да се храни, свлачи, облачи или да одржава основну личну хигијену без помоћи другог лица (став 5.).

Одредбом члана 94. став 1. наведеног закона, прописано је да право на увећани додатак за помоћ и негу другог лица има лице из члана 92. став 1. овог закона за које је, на основу прописа о пензијском и инвалидском осигурању, утврђено да има телесно оштећење од 100% по једном основу или да има органски трајни поремећај неуролошког и психичког типа и лице из члана 92. став 1. овог закона које има више оштећења, с тим да ниво оштећења износи по 70% и више процената по најмање два основа.

Из образложења оспореног решења и стања у списка предмета ове управне ствари, произлази да је тужени орган своју одлуку засновао на Налазу, оцени и мишљењу другостепеног органа вештачења број 819 од 29.10.2013. године, који се сложио са Налазом, оценом и мишљењем првостепеног органа вештачења број 3994-16 од 29.03.2013. године, и закључио да је медицинска документација у списима предмета довољна за вештачење, да непосредни преглед није потребан и констатовао да код тужиле А.А., не постоји потреба за помоћ и негом другог лица, као и да не постоји телесно оштећење према важећем Правилнику о утврђивању телесних оштећења.

Како су првостепени и другостепени органи вештачења сагласни да код тужиле не постоји потреба за помоћ и негом другог лица, као и да не постоји телесно оштећење у висини од 100% по једном основу, односно органски трајни поремећај неуролошког и психичког типа, нити је утврђено више оштећења, с тим да ниво оштећења износи по 70% и више по најмање два основа, то тужила сходно цитираној одредби члана 92. став 1., 2., 4. и 5. и члана 94. Закона о социјалној заштити, не испуњава услове за признавање права на додатак за помоћ и негу другог лица, односно увећан додатак за помоћ и негу другог лица, због чега је суд оценио да је правилно оспореним решењем у коме није било повреда правила поступка од утицаја на законитост одлучивања у овој управној ствари, с обзиром на правилно и потпуно утврђено чињенично стање и правилном применом прописа на које се тужени орган позвао у образложењу оспореног решења, одбијена жалба тужиле изјављена на првостепено решење.

Суд је ценио наводе тужбе, за које је са изнетих разлога нашао да су неосновани и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, с обзиром да је тужени орган дао јасне разлоге за своју одлуку које у свему прихвата и овај суд. Ово посебно, јер је у Налазу, оцени и мишљењу другостепеног органа вештачења од 29.10.2013. године, образложено да тужила при прегледу код првостепеног органа вештачења је самостално покретна, кардиопулмонално компензована, није потпуно слепо лице и нема знаке тешке деменције (психички уредне спољашности, спонтане вербалне продукције, повишеног говорног инпулса, интелектуално очувана, правилно орјентисана у свим модалитетима, очуваних амнестично-когнитивних функција, без перцептивних поремећаја), те је способна за основно самозбрињавање, тозбог чега нису испуњени законски критеријуми да тужила оствари право за помоћ и негу од стране другог лица. Како из медицинске документације ближе наведене у образложењу оспореног решења, као и из налаза, мишљења и оценом органа вештачења у првостепеном поступку, који је тужилу непосредно прегледао, јасно произлази да у конкретном случају, имајући у виду природу болести и здравствено стање тужиле, код исте на дан прегледа, не постоји потреба за помоћи и негом другог лица, то иста не испуњава ни законске услове за признавање права на додатак, као и увећан додатак за помоћ и негу другог лица, због чега је и по оцени суда, правилно поступио првостепени орган када је одлучио као у диспозитиву ожалбеног решења, односно одбио захтев А.А. из ..., за признавање права на додатак за помоћ и негу другог лица, као и увећан додатак за помоћ и негу другог лица. Без утицаја на другачије решење ове управне ствари су и наводи тужбе да се ради о болестима са тенденцијом погоршања.

Како је суд тужбу одбио, то нису испуњени услови из члана 43. став 1. Закона о управним споровима, да суд у спору пуне јурисдикције пресудом реши конкретну управну ствар, како је то тужила у тужби предложила.

Са изнетих разлога, Управни суд је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана 01.04.2016. године, 21 У. 1922/14

Записничар
Ксенија Ивановић,с.р.

Председник већа – судија
Жељко Шкорић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

JЗ/PP